

Arrest

nr. 175 974 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de derde, vierde verzoekende partij en het minderjarige kind, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens verschijnt voor de eerste en de tweede verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De derde verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De vierde verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De derde en de vierde verzoekende partij zijn de meerderjarige kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij. De eerste en tweede verzoekende partij hebben ook nog een minderjarig kind, dat eveneens de Russische nationaliteit bezit en geboren is op 23 juni 2001.

Op 17 oktober 2008 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 17 november 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 juli 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 12 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op 11 september 2009 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 4 november 2009 met nummer 33 756 verwerpt de Raad het beroep.

Op 18 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 22 juni 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Zij tekenen op 22 juli 2010 beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 18 november 2010 met nummer 51 291 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 12 september 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partijen tekenen op 13 november 2013 beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 26 juni 2014 met nummer 126 336 verwerpt de Raad het beroep.

Op 28 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 17 juni 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2012 werd ingediend te Bree en op datum van 10.06.2013 werd aangevuld door:

*T.(...), A.(...) (R.R.: (...))
geboren te G. op 22.08.1962*

en partner:

*T.(...), L.(...) (R.R.: (...))
geboren te G. op 09.06.1962*

en (minderjarige) kinderen:

T(...), Y(...), geboren op 23.03.1994

T(...), R(...), geboren op 24.11.1995

T(...), F(...), geboren op 23.06.2001

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 17.10.2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd, de heer A(...) T(...) een opleiding lasser en houtbewerking heeft gevolgd, betrokkenen ook een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, vrijwillig hebben meegewerkt aan lessen Russisch, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, attesten, aanbevelingsbrieven en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen vroegen op 17.10.2008 asiel aan in België. Hun aanvraag werd op 12.08.2009 afgesloten met een beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 25.08.2009 vroegen betrokkenen opnieuw asiel aan. Deze aanvraag werd op 23.06.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Betrokkenen gingen op 22.07.2010 tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 10 maanden voor de 1e asielaanvraag en ongeveer 1 jaar en 3 maand voor de 2e asielaanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat zij op 17.08.2009 een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Echter blijkt uit de studie van het administratief dossier dat deze aanvraag op 16.10.2013 ongegrond werd beslist en dus niet meer in behandeling is.

De advocaat van betrokkenen stelt dat betrokkenen zich wensen te beroepen op artikel 1 van de regularisatiewet.

Echter dient te worden gesteld dat een regularisatiewet op zich niet bestaat. Indien zij hiermee de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 bedoelen, dan dient erop gewezen te worden dat deze instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werd. (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens tonen zij niet aan dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Intussen zijn de oudste kinderen Y.(...) T.(...) en R.(...) T.(...) meerderjarig en niet meer leerplichtig.

Betrokkenen leggen ook geen bewijzen voor dat hun meerderjarige kinderen als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven. Indien toch het geval zou zijn, dan kunnen zij op basis van een studentenvisum eventueel naar België terugkeren om hun studies hier verder te zetten.

Betrokkenen verwijzen eveneens naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Wat betreft het invoeren van het artikel 3 van dit verdrag, dient te worden opgemerkt dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State "de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontkend (RvS, nr. 97 206, d.d. 28.06.2001)." In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Ook tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van hun kinderen bij een terugkeer geschaad zouden worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen. (RvV nr. 107.495 d.d. 29.07.2013).

Wat betreft de opmerking dat de kinderen de lessen in het Nederlands hebben gevolgd en bij een terugkeer van voren af aan opnieuw zullen moeten beginnen, dient te worden opgemerkt dat de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen en de cultuur van het land van herkomst aan te bieden. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat hun verblijf in België precair was en hun asielaanvraag of aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden geweigerd. De bewering dat hun inspanningen bij een terugkeer teniet worden gedaan en zij van voren af aan opnieuw zullen moeten beginnen wordt in het licht hiervan niet weerhouden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen, waardoor zij de aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen. De verplichting om de aanvraag via de voorziene procedure in te dienen, betekent enkel een eventuele tijdelijke scheiding.

Wat betreft de opmerking dat de wetgeving niet voorziet in de mogelijkheid om een 'humanitaire machtiging te verkrijgen', dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde, kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden, betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Artikel 9, alinea 2 van de vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

De advocaat van betrokkenen haalt verder nog aan dat zij tewerkgesteld kunnen worden in een knelpuntberoep en hun verblijf zo de Belgische maatschappij ook ten goede kan komen. Echter wordt niet aangetoond dat betrokkene gemachtigd zijn om in België te werken. Betrokkenen werd eerder een arbeidskaart toegekend, echter werd deze toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 5 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinqüies}) in hoofde van de verzoekende partijen. Op 7 juli 2014 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 9 december 2014 met nummer 134 777 verwerpt de Raad het beroep.

Op 25 juni 2014 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 20 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij.

Op 20 augustus 2014 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de derde en vierde verzoekende partij.

Op 26 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinqüies}) in hoofde van de verzoekende partijen.

Op 8 september 2014 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen de beslissingen van 20 augustus 2014 en de beslissingen van 26 augustus 2014. Bij arrest van 16 oktober 2014 met nummer 131 561 verklaart de Raad het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker onontvankelijk. Tevens verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en weigert hij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de derde en vierde verzoekende partij.

Op 14 januari 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoekende partijen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun enig middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 12.09.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoekers reeds zeer lang op het Belgisch grondgebied verblijven en hun leven hier hebben opgebouwd.

Om hun leven in veiligheid te brengen hebben zij jaren geleden alles en iedereen achtergelaten en hebben zij nergens nog een onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Bovendien is het jongste kind van verzoekers schoolplichtig. Zij kunnen hun kind toch niet zomaar van school "plukken" om ergens anders een aanvraag in te dienen?!

Dit is onredelijk!

Dat zij omwille van hun langdurige afwezigheid nergens terecht kunnen in Rusland, ook niet voor een eventueel tijdelijk onderkomen en dat zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig (waaronder anderhalf jaar legaal) verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. Het feit dat betrokkenen sinds 17.10.2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd, de heer A.(...) T.(...) een opleiding lasser en houtbewerking heeft gevolgd, betrokkenen ook een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, vrijwillig hebben meegewerkt aan lessen Russisch, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, attesten, aanbevelingsbrieven en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet verantwoorden dat hun aanvraag in België wordt ingediend en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

(...)

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk dienen te leiden tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig (waaronder legaal) verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Tevens zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden.

Dat hun aanvraag zeker ontvankelijk diende te worden verklaard, aangezien de regularisatieaanvraag op basis van art 9ter ontvankelijk werd verklaard, waardoor verzoekers legaal op het grondgebied verbleven en het land niet konden verlaten.

De kortste weg naar een beslissing, om met dit alles geen rekening te moeten houden, is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig (voornamelijk legaal) verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde.

Deze criteria stelt het volgende:

(...)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen.

Dat zij geen buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen.

Bijgevolg dient men rekening te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers.

3. Betrokkenen vroegen op 17.10.2008 een asiel aan in België. Hun aanvraag werd op 12.08.2009 afgesloten met een beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 25.08.2009 afgesloten met een beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 25.08.2009 vroegen betrokkenen opnieuw asiel aan. Deze aanvraag werd op 23.06.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Betrokkenen gingen op 22.07.2010 tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure- namelijk iets minder dan 10 maanden voor de 1e asielaanvraag en ongeveer 1 jaar en 3 maand voor de 2e asielaanvraag- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Dat verzoekers er steeds alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bemachtigen.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie of niet verantwoord dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?!

4. Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat zij op 17.08.2009 een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Echter blijkt uit de studie van het administratief dossier dat deze aanvraag op 16.10.2013 ongegrond werd beslist en dus niet meer in behandeling is.

Het feit dat verzoekers op 17.08.2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend is wel degelijk van belang!

De regularisatieaanvragen van verzoekers en hun asielprocedure zorgen er immers voor dat verzoekers gedurende anderhalf jaar in het bezit zijn geweest van legaal verblijf.

Dat verwerende partij hier wel degelijk rekening mee dient te houden!

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan

daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers.

5. De advocaat van betrokkenen stelt dat betrokkenen zich wensen te beroepen op artikel 1 van de regularisatiewet. Echter dient te worden gesteld dat een regularisatiewet op zich niet bestaat. Indien zij hiermee de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 bedoelen, dan dient erop gewezen te worden dat deze instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werd. (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze criteria niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 12.09.2012 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

□ Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

□ Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.3

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- ☐ op medische gronden
- ☐ lange asielprocedures
- ☐ humanitaire redenen
- ☐ de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kind

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens– Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd:

“dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft , zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

“Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.”

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: “De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt , dient het verblijf van cliënt sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Deze criteria stelt het volgende:

“ Immers vreemdelingen die vier jaar in de procedure zitten (drie jaar indien er schoolplichtige kinderen zijn), dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zij komen in aanmerking voor regularisatie gelet op hun langdurige procedure.

Ondertussen werden er nog bijkomende verduidelijkingen aangebracht inzake regularisatie en komen personen die gedurende diezelfde periode geen betekening van een uitvoerbare beslissing hebben ontvangen, eveneens in aanmerking tot regularisatie. Deze richtlijn wordt ondertussen ook steeds opnieuw gevolgd door de Directeur-Generaal Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard behoudens criminele feiten.”

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen, bijgevolg dienen zij geregulariseerd te worden!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies d.d. 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

Alhoewel verwerende partij in haar nota uitvoerig haar beslissing motiveert waarom men de instructies d.d. 19.07.2009 weigert toe te passen, gaat ze volledig voorbij aan de vorige, niet vernietigde, en dus nog geldende instructies.

Dit is onaanvaardbaar!

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verzoekers geregulariseerd dienen te worden.

6. Wat de vermeende schending van art 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Rusland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekers het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dienen te bewijzen.

Verzoekers wensen op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Rusland nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Rusland nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vrezen voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Russische nationaliteit hebben, is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al zeer lang niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren! Waar zouden verzoekers terecht kunnen?

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Rusland , als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en hier al hun belangen hebben??

De kinderen van verzoekers zijn er bovendien al 6 jaar niet meer geweest en hebben er enkel hun eerste levensjaren doorgebracht Hoe kunnen zij geacht worden naar een land te reizen waarvan zij de cultuur en gewoontes niet kennen?!

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kunnen voorleggen.

Bovendien kunnen verzoekers niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst!

Verzoekers zijn al zeer lange tijd niet meer in hun land van herkomst geweest!

Zij kunnen alleen maar aangaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengen om de huidige situatie in Rusland te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

7. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens tonen zij niet aan dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Intussen zijn de oudste kinderen Y.(...) T.(...) en R.(...) T.(...) meerderjarig en niet meer leerplichtig. Betrokkenen leggen ook geen bewijzen voor dat hun meerderjarige kinderen als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit zijn ingeschreven. Indien toch het geval zou zijn, dan kunnen zij op basis van een studentenvisum eventueel naar België terugkeren om hun studies hier verder te zetten.

In Rusland kan de dochter van verzoekers niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs.

Verwerende partij merkt op dat de twee oudste kinderen niet meer schoolplichtig zijn, maar gaat volledig voorbij aan het feit dat de jongste dochter dit wel is.

De jongste dochter van verzoekers, F.(...) T.(...), is 13 jaar oud en schoolplichtig!

Het is bijgevolg flagrant onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om hier op geen enkele manier rekening mee te houden!

DVZ stelt dat het kind van verzoekers geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Rusland.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat het kind van verzoekers geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn.

Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek? Is dit een individueel onderzoek waarvan men gewag maakt?!

In tegendeel tot wat DVZ stelt, is het feit dat verzoekers een schoolplichtig kind hebben wel degelijk een grond tot regularisatie.

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers en hun kind voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoekers hebben een kind dat school loopt in het middelbaar onderwijs. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het kind enkel de Belgische cultuur en samenleving heeft gekend!

Zij en haar familie komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden.

Het feit dat zij een schoolgaand kind hebben, schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid.

Immers, zij kunnen toch niet zomaar hun kind van school halen om terug te keren naar Rusland om aldaar een aanvraag in te dienen!

8. Betrokkenen verwijzen eveneens naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Wat betreft het inroepen van het artikel 3 van dit verdrag, dient te worden opgemerkt dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State “de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om een welpbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (RvS, nr 97 206, dd 28.06.2001)” In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Ook tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van hun

kinderen bij een terugkeer geschaad zouden worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen. (RvV nr. 107.495 d.d. 29.07.2013)

Verzoekers wensen te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen: (...)

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de kinderen van verzoekster. Meer nog, men haalt ze zelf aan!

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.

Dat art 28 en 29 geschonden zullen worden.

Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende:

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Het jongste kind van verzoekers heeft onvoldoende toegang tot onderwijs in Rusland (zie voorgaande).

Het mag dan ook duidelijk zijn dat DVZ art 7,9, 28 en 29 van het IVRK schendt en dat dit onaanvaardbaar is.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

9. Wat betreft de opmerking dat de kinderen de lessen in het Nederlands hebben gevolgd en bij een terugkeer van voren af aan opnieuw zullen moeten beginnen, dient te worden opgemerkt dat de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen en de cultuur van het land van herkomst aan te bieden. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat hun verblijf in België precair was en hun asielaanvraag of aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden geweigerd. De bewering dat hun inspanningen bij een terugkeer teniet worden gedaan en zij van voren af aan opnieuw zullen moeten beginnen wordt in het licht hiervan niet weerhouden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor zij de aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen. De verplichting om de aanvraag via de voorziene procedure in te dienen, betekent enkel een eventuele tijdelijk scheiding. De kinderen hebben voornamelijk in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, in afwachting van hun procedure en waar zij een veilig leven kunnen leiden en een degelijke opleiding voor hun kind kunnen krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoen om verblijf te bekomen en niet alleen hun leven maar ook hun rechten in het geding zouden gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied. Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van verzoekers!

De enige kans voor verzoekers om hun kind een volwaardige opleiding te geven, is in België!! Dit is immers het land waar zij verblijven, waarvan zij de taal spreken, waar zij geïntegreerd zijn, waar zij de nodige ondersteuning hebben, ...

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

Verzoekers zijn al meer dan 6 jaar niet meer in Rusland geweest.

DVZ vermeldt het volgende: "...de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen..."

Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant!

Daar waar men in andere dossiers weigert de opgebouwde integratie te erkennen, bestempelt men het feit dat de kinderen van verzoekers enkel Nederlands zou spreken als "een risico"!

Verzoekers wonen en leven hier! Dat zij hun kinderen dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verzoekers om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouders!

Verzoekers zijn naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor henzelf konden opbouwen en hebben zich, zoals verwacht mag worden, volledig geïntegreerd.

Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De belangen van het kind mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men aan de ouders zou kunnen of willen verwijten!

10. De advocaat van betrokkenen haalt verder nog aan dat zij tewerkgesteld kunnen worden in een knelpuntberoep en hun verblijf zo de Belgische maatschappij ten goede kan komen. Echter wordt niet aangetoond dat betrokkene gemachtigd zijn om in België te werken. Betrokkene werd eerder een arbeidskaart toegekend, echter werd deze toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien.

Het is onbegrijpelijk voor verzoekers waarom de aangehaalde elementen m.b.t. hun tewerkstelling niet kunnen leiden tot regularisatie.

Ze tonen immers de werkbereidheid aan en hun wil om onafhankelijk te kunnen leven van de Staat.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig van DVZ om hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers steeds volgens de geldende regelgeving gehandeld hebben, en steeds hebben gewerkt wanneer dit kon en mocht.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ hier weigert rekening mee te houden. Bovendien schendt verwerende partij flagrant de motiveringsplicht door niet te verduidelijken WAAROM dit geen grond voor regularisatie kan vormen.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.⁷ In casu wordt dit niet gedaan.

Louter stellen dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten, volstaat niet. De verwerende partij moet motiveren waarom hun werkbereidheid geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat DVZ de motiveringsplicht dan ook flagrant schendt!

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienen.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk4), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Clïënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Indien men geen rekening wenst te houden met de vernietigde instructie, dient men zowiezo met de eerdere, nog niet vernietigde instructies rekening te houden en deze toe te passen op het dossier.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Dit wordt bovendien zelf aangehaald in een Cassatieberoep dat DVZ indiende.

Het Cassatieberoep vermeldt immers het volgende, verwijzende naar een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“ Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.”

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig en legaal verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare pleiten hebben gepleegd, de rechten van het kind, het feit dat verzoekers een schoolplichtig kind hebben, hun blijf van integratie, hun langdurige procedure, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in hun land van herkomst. De elementen met betrekking tot integratie, zoals onder meer het verblijf in België sinds 2008, dat de verzoekende partijen Nederlands kunnen, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben in België, etc. zijn geen buitengewone omstandigheden. Deze elementen worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld maar kunnen wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. De twee asielaanvragen van de verzoekende partijen zijn met een negatieve beslissing afgesloten. De duur van de asielaanvragen, namelijk 10 maanden en 1 jaar en 3 maanden, kunnen niet als onredelijk lang beschouwd worden. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat de regularisatieprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partijen ongegrond werd verklaard en dat deze dus niet meer in behandeling is. De verzoekende partijen zouden zich op artikel 1 van de regularisatiewet beroepen. Deze wet bestaat echter niet. Voor zover de verzoekende partijen doelen op de instructie van 19 juli 2009, wordt er in de bestreden beslissing op

gewezen dat deze instructie vernietigd is geweest. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de loutere vermelding van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing betoogd dat het schoollopen van de kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat de kinderen geen school kunnen lopen in Rusland. Bovendien wordt er op gewezen dat de derde en vierde verzoekende partij meerderjarig zijn en dus niet meer leerplichtig. Zij leggen ook geen bewijzen voor dat zij nog verder zouden studeren. Er wordt op gewezen dat indien de derde en de vierde verzoekende partij nog verder studeren, zij op basis van een studentenvisum kunnen terugkeren naar België om hun studies hier voort te zetten. Waar de verzoekende partijen het Kinderrechtenverdrag aanhalen, wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat dit verdrag geen rechtstreekse werking heeft. Er wordt verder op gewezen dat de verzoekende partijen steeds hebben geweten dat hun verblijf in België precair was en dat hun aanvragen geweigerd konden worden. De eerste en de tweede verzoekende partij hadden hun kinderen dan ook moeten beschermen door hen hun moedertaal te onderwijzen en de cultuur van het land van herkomst aan te bieden. De verzoekende partijen hebben ongelijk waar zij stellen dat de wetgeving niet voorziet in de mogelijkheid om een 'humanitaire machtiging te verkrijgen'. In de bestreden beslissing wordt immers gewezen op de mogelijkheid van artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt er gesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij gemachtigd zijn om in België te werken. Zij hebben vroeger een arbeidskaart toegekend gekregen, die geldig was zolang de asielaanvraag niet was afgesloten, om in hun eigen behoeften te voorzien. Ten slotte wordt er gesteld dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "*verder*" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "*het waarom*" of "*uitleg*" dient te vermelden.

De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet gevolgd worden waar zij stellen dat de verwerende partij de motiveringsplicht flagrant schendt door niet te verduidelijken waarom de integratie-elementen, het langdurig verblijf of de mogelijke tewerkstelling van de verzoekende partijen geen grond voor regularisatie kunnen vormen. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij verder dient te antwoorden, noch maken de verzoekende partijen aannemelijk dat de verwerende partij dit *in casu* had moeten doen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partijen eveneens de schending van deze bepaling aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen blijkt dat ze dezelfde elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheid en als element ten gronde. In de aanvraag van 12 september 2012 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende aangehaald:

- Lopende procedure regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- Onredelijke lange duur van verschillende procedures;
- Schoollopen van de kinderen;
- Zeer sterke integratie;
- Verzoekende partijen spreken vloeiend Nederlands;
- Belang van het kind;

- Humanitaire overwegingen;
- België is land van daadwerkelijk verblijf;
- Terugkeer naar het land van herkomst vormt een schending van artikel 3 van het EVRM;
- Verzoekende partijen zijn geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid;
- Werkbereidheid;
- De inspanningen van de kinderen zouden worden teniet gedaan bij een terugkeer, waardoor zij weer van nul zouden moeten starten;
- Criterium 1 van de regularisatiewet.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift niet dat op één van deze elementen niet geantwoord is geweest in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen stellen dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij geen gebruik maakt van de criteria in de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partijen betogen dat hoewel de instructie vernietigd is geweest, deze criteria nog steeds worden toegepast. Ze baseert zich dienaangaande op een analyse van de informatie die terug te vinden is op de website van het 'Kruispunt Migratie-Integratie' en de verklaringen van de verwerende partij.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel vaststellen dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partijen, dat de criteria van de instructie nog zouden gelden zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat verwerende partij – waarmee de verzoekende partijen lijken te verwijzen naar de toenmalige staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken – in samenwerking met het 'Kruispunt Migratie-Integratie' heeft aangegeven dat de instructie nog zal worden toegepast, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris, die werden opgepikt door het 'Kruispunt Migratie-Integratie'. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid, waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat de verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat de bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De instructie van 19 juli 2009 werd nietig verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te

hebben bestaan. De verwerende partij heeft daarom in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid, dat inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

De verzoekende partijen geven zelf aan dat de verwerende partij *in casu* over een discretionaire bevoegdheid bezit. Zij dient zich dan ook niet aan enige instructie te houden. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij betogen dat indien de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer gevolgd worden, dat dan de voorafgaande instructie van toepassing dient te zijn.

Wat betreft de grieven van de verzoekende partijen inzake de elementen van integratie, langdurig verblijf en tewerkstelling, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen, tewerkstelling en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde elementen die zij hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. Het feit dat een gedeelte van de integratie van de verzoekende partijen heeft plaatsgevonden gedurende legaal verblijf, daar zij een attest van immatriculatie hebben gekregen in functie van een ontvankelijke regularisatieprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft dan ook geen invloed op de beoordeling of bepaalde elementen een buitengewone omstandigheid uitmaken. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze elementen niet verantwoorden waarom een aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen enkel in de gegrondheidsfase van de regularisatieprocedure worden behandeld.

Waar de verzoekende partijen betogen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard dient te worden omdat zij gedurende een lange tijd over een attest van immatriculatie konden beschikken, blijkt dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat zij op 17.08.2009 een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Echter blijkt uit de studie van het administratief dossier dat deze aanvraag op 16.10.2013 ongegrond werd beslist en dus niet meer in behandeling is.”* Daar de aanvraag van de verzoekende partijen ongegrond is verklaard, kunnen zij niet meer beschikken over een attest van immatriculatie, waardoor zij

zich niet dienstig op dit element kunnen beroep als een buitengewone omstandigheid waardoor zij geen aanvraag in hun land van herkomst zouden kunnen indienen.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij bij een terugkeer naar Rusland een risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid vormt. Zij betogen dat uit verschillende mediaberichten blijkt dat Rusland geen veilig land is. In de bestreden beslissing is echter het volgende gemotiveerd inzake de schending van artikel 3 van het EVRM: *“Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.”*

Door louter te volharden dat een terugkeer naar Rusland een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, zonder verder te concretiseren, weerleggen de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing niet. De verzoekende partijen leggen geen documenten neer ter staving van hun vrees voor leven of vrees voor foltering en onmenselijke of vernederende behandeling en maken niet duidelijk hoe zij persoonlijk een reëel risico lopen bij een terugkeer naar Rusland. De Raad wijst er ook op dat de verwerende partij geenszins vereist dat de verzoekende partijen hun leven riskeren om een reële dreiging voor hun fysieke integriteit te bewijzen, maar dat de verwerende partij toch een begin van bewijs nodig heeft om een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen beoordelen. Daar dit *in casu* niet het geval is, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat een loutere vermelding van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd omtrent het schoollopen van de kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.*

Tevens tonen zij niet aan dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Intussen zijn de oudste kinderen Y.(...) T.(...) en R.(...) T.(...) meerderjarig en niet meer leerplichtig.

Betrokkenen leggen ook geen bewijzen voor dat hun hun meerderjarige kinderen als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven. Indien toch het geval zou zijn, dan kunnen zij op basis van een studentervisum eventueel naar België terugkeren om hun studies hier verder te zetten.”

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan het feit dat het jongste kind nog minderjarig, en dus nog leerplichtig is. De verzoekende partijen betogen dat er geen basisinfrastructuur voor scholen beschikbaar is in Rusland en dat het jongste kind dan ook geen school kan lopen in Rusland. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen niet in hun aanvraag hebben betoogd dat hun kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen in Rusland, noch zijn toen stavingstukken neergelegd. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt, die de plicht hebben om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De zorgvuldigheidsplicht van de gemachtigde van de staatssecretaris strekt *in casu* niet verder dan rekening te houden met de elementen die hem uitdrukkelijk kenbaar worden gemaakt. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in de verblijfsaanvraag die elementen aan te voeren die volgens hen een terugkeer problematisch maken in het licht van de scholing van de kinderen. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij niet in de gelegenheid zouden zijn geweest om bij de aanvraag bovenvermelde elementen aan te voeren die volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad geen rekening houden met stukken en elementen die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. Aangezien voor het nemen van de bestreden beslissing geen stavingstukken voorlagen die aantoonen dat de kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij geen onderwijs kunnen krijgen in Rusland en evenmin werd

aangetoond dat zij nood hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Rusland niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de kinderen niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de elementen, zoals deze voorlagen en aan hem kenbaar waren gemaakt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) heeft geschonden, wordt gelet op hetgeen voorafgaat niet aangetoond. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift ook beperken tot algemene en grotendeels ongestaafde beweringen die niet aantonen dat in het specifieke geval van hun kinderen er geen toegang zou bestaan tot onderwijs in Rusland. Ten slotte merkt de Raad op dat Staten de rechten in artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kinderen ook in Rusland voldoende toegang hebben tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, maken de verzoekende partijen - gelet op voorafgaande bespreking - geen schending van de voormelde artikelen aannemelijk.

Waar de verzoekende partijen stellen dat er geen rekening is gehouden met de belangen van de kinderen, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de twee oudste kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij meerderjarig zijn. Vervolgens wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd omtrent de belangen van de kinderen: *“Betrokkenen verwijzen eveneens naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Wat betreft het inroepen van het artikel 3 van dit verdrag, dient te worden opgemerkt dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State “de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (RvS, nr. 97 206, d.d. 28.06.2001).” In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Ook tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van hun kinderen bij een terugkeer geschaad zouden worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen. (RvV nr. 107.495 d.d. 29.07.2013).”*

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar artikel 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en naar een arrest van het Hof van Justitie om te stellen dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de belangen van de kinderen. De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Ook tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van hun kinderen bij een terugkeer geschaad zouden worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen.”* De verzoekende partijen maken het dan ook niet aannemelijk dat met de belangen van de kinderen helemaal geen rekening is gehouden. Bovendien laten de verzoekende partijen het ook in hun verzoekschrift na om te concretiseren op welke wijze de belangen van de kinderen geschonden worden bij een (tijdelijke) terugkeer naar Rusland om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Met het hoofdzakelijk theoretisch betoog tonen de verzoekende partijen geen schending van de bovenvermelde bepalingen aan.

Waar de verzoekende partijen in het kader van de belangen van de kinderen nog verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat deze bepaling enkel toepassing vindt bij verwijderingsbeslissingen. *In casu* is de bestreden beslissing echter een beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, waardoor de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De eerste en tweede verzoekende partij betogen dat het kennelijk onredelijk is om van hen te verwachten om hun kinderen met de Russische taal en cultuur op te voeden. Zij stellen dat zij wensen om de kinderen met de Belgische cultuur op te voeden en dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de keuzes van de ouders. In de bestreden beslissing werd het volgende inzake deze materie gemotiveerd: *“Wat betreft de opmerking dat de kinderen de lessen in het Nederlands hebben gevolgd en bij een terugkeer van voren af aan opnieuw zullen moeten beginnen, dient te worden opgemerkt dat de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen en de cultuur van het land van herkomst aan te bieden. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat hun verblijf in België precair was en hun asielaanvraag of aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden geweigerd. De bewering dat hun inspanningen bij een terugkeer teniet worden gedaan en zij van voren af aan opnieuw zullen moeten beginnen wordt in het licht hiervan niet weerhouden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen, waardoor zij de aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen. De verplichting om de aanvraag via de voorziene procedure in te dienen, betekent enkel een eventuele tijdelijke scheiding.”*

De verzoekende partijen weerleggen met hun betoog de motieven van de bestreden beslissing niet. Zij waren namelijk op de hoogte van hun precaire verblijfsstatus en wisten dat het mogelijk was dat zij niet in België zouden kunnen blijven. Bovendien stelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom dit een element zou zijn waardoor zij geen aanvraag zouden kunnen indienen in het land van herkomst. Zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt, vereist dit immers maar een tijdelijke scheiding van België. De verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift niet verder in op het feit dat een terugkeer naar Rusland maar tijdelijk zou zijn, om aldaar een aanvraag te kunnen indienen.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.3. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen

geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Het middel is, wat betreft het rechtszekerheidsbeginsel, ongegrond.

2.1.2.5. Waar de verzoekende partijen een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren, blijven de verzoekende partijen in gebreke met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Door het louter bijbrengen van beslissingen met betrekking tot derden, tonen de verzoekende partij niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. *In casu* werd de aanvraag onontvankelijk verklaard daar de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden aangetoond hebben. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere 'gelijkaardige zaak' de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter *contra legem* zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

2.1.2.6. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ontwikkeld tegen de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS